HOSPODÁRSKY ÚPADOK MESTA

Po zatvorení Prvého slovenského gymnázia nastal v meste útlm. Odchod gymnazistov Revúčania pocítili na vlastných vreckách. Priemerne 100 zlatých do roka minul každý zo 120 až 150 študentov gymnázia na poplatky za ubytovanie, stravu a podobne. Ešte sa nestačili vyrovnať s týmto finančným úbytkom a už v osemdesiatych rokoch 19. storočia nastal úpadok železiarskeho priemyslu. Mesto predalo v roku 1881 svoje účastiny viedenskému bankovému zväzu Wiener Bankverein, ktorý zlúčil Rimavsko-muránsku železiarsku účastinnú spoločnosť so Šalgótarjánskou rafinériou železa. Tak vznikla Rimamuránsko-šalgótarjánska železiarska účas- tinná spoločnosť so sídlom v Budapešti, ktorá bola najväčším výrobcom surového železa v Uhorsku. Nová spoločnosť prevzala aj železiarske zariadenie v Revúcej a postupne v nich začala odstavovať výrobu. Najprv prestali pracovať hámre, potom v roku 1884 pec Šramkova a v roku 1894 aj pece v Kieškovej a Pri rudných cestách. Revúčania začali pociťovať nezamestnanosť a odchádzali za prácou do železiarní v Ózde, alebo prijímali rôzne pomocné práce v okolitých mestách a dedinách. Mnohí sa rozhodli hľadať obživu za morom. Tí, ktorí ostali doma, žili v nádeji, že železiarsku výrobu pomôže oživiť výstavba železničnej trate Plešivec - Muráň, prípadne, že ich zamestnajú pri jej výstavbe. Železničnú trať vybudovali za pomerne krátky čas a 22. novembra 1893 bola daná do prevádzky. Nádeje na oživenie železiarskej výroby sa nesplnili. Výroba bola definitívne ukončená. Revúca sa zapísala do dejín železiarstva na Slovensku aj tým, že v polovici 19. storočia sa tu vyrábalo až 15 % celoslovenskej výroby *železa.*

Zdroj: Dušan Dubovský - Revúca kolíska slovenského stredného školstva